

KRISTINUSKOA 2000-LUVULLE

Lasse Marjokorpi

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION

36380 Garfield Road Suite 3
Clinton Township, MI 48035
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ

PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Artikkelin on kirjoittanut kirkkoherra Lasse Marjokorpi.

Kannen kuva: *The Betrayal of Christ*, tekijä tuntematon 1400-luvulta.

Myllypaino, Leväsjoki 2002

KRISTINUSKOA 2000-LUVULLE

Kaksituhatta vuotta sitten kristinusko ei vielä ollut levinnyt Eurooppaan. Täällä vallitsi monijumalainen pakanuus. Silloisen elämäntyylin vertaaminen maanosassamme nyt vallitseviin eettisiin suuntauksiin tuottaa yllättäviä yhtäläisyyksiä.

Ensimmäisellä vuosisadalla Roomassa elettiin elämää, joka muistutti monella tavoin nykyistä länsimaista elämänmuotoa. Jatkuva huvittelu, teatteriesitykset, gladiaattoritaistelut ja kilpa-ajot täyttivät ihmisten vapaa-ajan. Avioliitto instituutiona oli murenemassa. Sitä ilmensivät monet peräkkäiset avioliitot, lasten heitteillejätto, irralliset sukupuolisuhteet, homoseksualismi ja orgiat. Myös roomalaisten jakautuminen toisaalta valtakunnan kansalaisiin ja barbaareihin sekä heidän sisäinen jakonsa vapaisiin ja orjiin tuo mieleen nykyisen maailman jakautumisen rikkaisiin ja köyhiin maihin tai ihmisten jakautumisen toimeentuleviin ja syrjäytyneisiin. Vallankäyttö oli julmaa ja sattumanvaraista. Poliittiset murhat olivat tavallisia.

Onko nykyisessä kulttuurissa kyse ihmiskunnan loistavimmasta edistyksestä vai onko historian kulku kääntymässä nurinpäin, niin että kristillisen pintasilauksen haihtuessa sieltä paistaa vanhan Euroopan pakanallinen ja julma pohja?

Avioliiton taustafilosofia

Kaikki Rooman keisarit Augustuksesta Neroon olivat moneen kertaan naimisissa, Nero lukuisien muiden rakkaussuhteittensa lisäksi neljä kertaa. Toisen vaimonsa Poppaeen hän potkaisi kuoliaaksi kesken tämän raskaudentilan. Lopuksi Nero meni julkisesti naimisiin miespuolisen orjansa kanssa.

Kuvaavaa Neron aikaiselle kulttuurille oli, että Poppaea oli alkuaan roomalaisen ylimyksen vaimo. Eräissä juhlissa keisari Nero otti roomalaisen ylimyksen läsnä ollessa tämän vaimon ja katosi hänen kanssaan palatsin sisähuoneisiin.

Kristinuskon voitto Roomassa merkitsi kokonaan uuden yksiavioisen ja uskollisen avioliittokulttuurin syntymistä, joka on länsimaissa jatkunut lähes meidän päiviimme saakka, kunnes länsimainen massaviihde on ruvennut sitä murentamaan. Kun suomalaisen tajuntaan viikosta

toiseen näytetään amerikkalaista jatkotarinaa, jonka pohjimmaisena filosofiana on käsitys, että avioliitto on vain astinlauta, josta hypätään seuraavaan seksisuhteeseen, niin ei ole ihme, että tuloksia syntyy. Monissa seurakunnissa on jo vuosia vallinnut tilanne, jossa vuosittain avioliittoon vihittävien ja eronneiden määrä on suunnilleen sama.

Ihmisruumiin palvonta, miehisen voiman ja naisellisen kauneuden palvonta luovat ihmiskuvan, josta kaikki syvemmät arvot on poistettu. Avioliiton solmiminen tapahtuu pelkästään fyysisin perustein, ilman tutustumista, ilman seurustelua, ilman kihlausta ja lopulta ilman sitovaa liittoakin. Kirkkokin siunaa tämän alennusmyynnin, jossa ihmistä pidetään kertakäyttökapineena.

Näin toimittaessa on väistynyt taka-alalle se näkymä, mikä tässä asiassa on kaikkein olennaisin: että avioliitto on Jumalan asettama, että se on luonteeltaan julkinen ja laillinen ja että se on tarkoitettu koko elämän kestäväksi. "Mies luopukoon isästään ja äidistään ja liityköön vaimoonsa ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako." Tämän Genesiksen kohdan Jeesus lainaa puhuessaan avioliitosta ja sen mainitsee Paavali Efesolaiskirjeessä. Kyse ei ole historiaan sidotusta katsomuksesta. Kyse on luomisessa asetetusta elämän järjestyksestä, jota ei voi rankaisematta rikkoa.

Nykyisen yhteiskunnallisen ajattelun mukaan avioliitto ja avoliitto ovat kuin pörssissä noteerattuja osakkeita. Se, minkä indeksiluku on tällä kertaa nousussa, on oikein. Tajuntaamme huumaa lisäksi televisiosarjojen ja kuvalehtien epämääräinen 'sopuisien erojen' filosofia, jonka nojalla aviopuolisoa vaihdetaan kuin kodinkonetta. Sen mukaan avioliitto on historiallinen tuote, ihmisten keksimä, ja sen perusteet voidaan vaihtaa jonkin parlamentissa saadun niukan äänestysvoiton turvin.

Kaikki ovat edustavinaan rakkautta, pehmeitä arvoja, empatiaa ja suvaitsevuutta. He ovat olevinaan syrjäytyneiden puolella, vaikka kukaan ei puhu sanaakaan sen laajan hylättyjen joukon puolesta, joka tämän uudenaikaisen filosofian mukana syntyy. On puolisoita, joiden osana on elää loppuikänsä otsallaan leima. Tätä leimaa ei varsinaisesti ole lyönyt heidän ylleen kirkon opetus, vaan edellisen aviopuolison uskottomuus. Samaten syntyy laaja joukko lapsia, joiden osana on elää kodissa, jonka vanhemmista toinen puuttuu tai ei ole oikea isä tai äiti. Kun tiedämme miten suuri onnettomuus elämässä tämä on, elämä ja tulevaisuus pitäisi rakentaa Jumalan sanan varaan. Kirkkomme papinvaaleissa on kuitenkin noussut peruskysymykseksi, että saadaan pappi, joka vihkiä eronneet eikä nuhtelee avoliitossa eläviä.

Monta kertaa hautajaisissa syntyy vaikutelma, jota ei voi mitenkään estää. Kun katselee sitä lasten ja lastenlasten joukkoa, joka on kokoonnut haudalle vanhempiaan ja isovanhempiaan saattamaan, niin nousee mieleen kysymys, onko äskettäin käyty sota ja onko osa näistä jälkeläisistä kaatunut rintamalla tai pommituksissa. Siinä määrin normaali perherakenne on hajonnut.

Oma ongelmansa aiheutuu myös siellä täällä havaittavasta pyrkimyksestä ihannoida "kirkkohäitä". Oikea ja kaikin puolin kannatettava on ajatus, että tuo ihmiselämän kannalta ratkaisevan tärkeä tapahtuma toimitetaan mahdollisimman juhlallisesti ja mieleenpainuvasti. Julkinen avioliittoon vihkiminen eli häät ovat perheen perustamisen lähtökohta. Mutta jos tapahtuma ei varsinaisesti merkitse avioliiton alkamista, sen loistokkuus kääntyy farssiksi, joka on kaikille läsnäolijoille selviö. Millään juhlavuudella ei voida peitellä tapahtuman sisäistä ontoutta, jos toistakymmentä vuotta kestäneen ja useita lapsia tuottaneen seurustelun jälkeen kootaan kaksi sukua kirkkoon viettämään häitä.

Miten sitten kirkon tulisi toimia?

Ensiksi kirkon tulisi rohkeasti, lujasti ja peräänantamattomasti opettaa, että avioliitto on tarkoitettu koko elämän kestäväksi. Tästä toiminnasta se kyllä saa osakseen kaikki mahdolliset herjat nykykulttuurilta, joka ihannoi kaikkia leväperäisyyden muotoja. Näin nimenomaan rippikouluopetuksessa tulee korostaa uskollisuutta omalle aviopuolisolle ennen avioliittoa, avioliiton aikana ja sen jälkeen. On syytä korostaa, että kristillinen opetus ja etiikka ei ole kelluvaa, sitä ei määritellä yhteiskunnan käytännön ja arvostusten mukaan.

Miten sitten suhtautua niihin, joiden elämässä on jo tapahtunut korvaamatonta vahinkoa?

Jumalan armo kuuluu kaikille, mutta elämän epäonnistumisen pohjalta ei pidä kehitellä uutta normistoa. Apostolien ratkaisu tähän tilanteeseen oli se, että kaikki katuivat syntiset päästettiin seurakuntaan. Korinttilaiskirjeissä Paavali kehottaa osoittamaan armollisuutta, jopa sellaistaakin kohtaan, joka pitää isänsä vaimoa. Kuitenkin samassa kirjeessä Paavali opettaa, että avionrikkajat eivät peri Jumalan valtakuntaa. Kristukseen uskoessaan kaikki katuivat syntiset saivat synninpäästön. Heidän tekojensa tai menneisyytensä mukaan ei kuitenkaan muutettu kristinuskon opetusta.

Ne, joilla oli pakanallisen menneisyytensä vuoksi esimerkiksi useampia avioliittoja takanaan, saivat pysyä seurakunnan jäseninä, mutta heidän elämänkokemuksestaan ei tehty ohjaavaa käytäntöä. Niinpä heidän oli seurakunnan yhteydessä tyydyttävä tiettyihin rajoituksiin. Ne, joilla oli useampia avioliittoja, eivät voineet päästä kirkon virkaan tai luottamustoimiin.

Samantapainen asennoituminenhan tulee nykyään vastaan lähetystyössä moniavioisuuden suhteen. Moniavioisuudessa elänyt pakana otetaan yleensä seurakunnan jäseneksi. Heitä ei kuitenkaan päästetä seurakunnan opettajiksi eikä luottamustoimiin. Seurakuntaelämä rakennetaan sitä silmällä pitäen, että moniavioisuus on pakanallinen jäännös, joka seuraavassa sukupolvessa jää pois. Näin Jumalan armo vallitsee, mutta se ei merkitse Jumalan käskyn kumoamista.

Eli kirkko toimii oikein, kun se julistaa synninpäästön kaikille katuville syntisille, ovat he sitten eläneet avioliitossa, eronneet tai syyllistyneet moniavioisuuteen. Jos kuitenkin kirkko tästä tekee sen johtopäätöksen, ettei näitä asioita saa opettaa syntinä eikä niistä saa nuhdella ihmisiä, se syyllistyy antinomismiin eli Jumalan lain hylkäämiseen.

Kuitenkin seurakuntaelämä olisi rakennettava sille pohjalle, että kristityn tulee elää julkisessa ja laillisessa, koko elämän kestävässä avioliitossa, jos hän ei elä naimattomana. Mitä sitten tulee tällaisen parannuskentekijän uuteen avioliittoon, siinä syntyy tilanne, jonka kanssa Raamatun sana on ristiriidassa tai josta ainakin voisi sanoa, että liikenne-merkkien puuttuessa ajetaan omalla vastuulla. Tietyissä tapauksissa aviorikoksen ollessa kyseessä Jeesus hyväksyy avioeron. Onko sitten oikein tässä tapauksessa solmia uusi avioliitto, on kysymys, johon pitäisi etsiä vastausta Jumalan sanan ja sielunhoidollisen keskustelun nojalla tekemättä mitään ennakkopäätöstä. Raamatun sanan valossa nykyinen avioliittoruletti on selvästi väärä.

Kirkon ei tässä tapauksessa pitäisi kiirehtiä vihkimään. Kenties paras ratkaisu olisi solmia siviiliavioliitto, joka sitten siunataan kirkollisesti. Näin kirkko voisi Raamatun sanalle uskollisena pysyen tukea pyrkimystä saada lailliseen avioliittoon kaikki yhdessä asuvat parit. Yhteiskunta vihkii yhteiskunnan etiikan mukaan avioliittoon menevät ja heille annetaan jälkeen päin kirkollinen siunaus, mikäli he sitä haluavat ja mikäli siihen on olemassa edellytykset.

Näin kaikille avataan tie eteenpäin. Se tie on nimeltään parannus. Mitä sitten on tapahtunut, kaikki voidaan saada Kristuksen tähden anteeksi. Jos joku elää avioliitossa, hänen pitäisi saada synninpäästö ja solmia

laillinen ja julkinen avioliitto. Jos joku on eronnut, tehkään siitä asiasta myös parannuksen, niin että hän saa synninpäästön. Sopikoon entisen puolisonsa kanssa, jos se on mahdollista. Jos joku on eronneena solminut uuden avioliiton, pysyköön siinä, mutta älköön vaatiko, että tästä pitäisi tehdä kaikkia koskeva ja kristillisen kirkon hyväksymä yleinen elämäntapa.

Kirkon tulisi kestää sitä pientä pilkkaa vanhanaikaisuudesta ja takapajuaisuudesta, mitä se tulee saamaan lehdistöltä, kulttuuripiireiltä ja älymystöltä, jolla ei ole älyä. Se kannattaa kärsiä niiden lasten tähden, jotka muussa tapauksessa joutuvat elämään ilman äitiä tai isää, vain huoltajien ja tapaamisoikeudellisten seurassa. Tultuamme 2000-luvulle meillä on edessämme sama tehtävä kuin apostoleilla. Jumalan sanan opetuksen kautta olisi luotava uudelleen se kulttuuri, jonka nojalla ihmiselämä on mahdollinen. Muutoin rajoja rikkova nykyihminen ajautuu tilanteeseen, jossa elämällä ei ole arvoa eikä tarkoitusta.

Kolmikerroksinen etiikka

Kansankirkostamme löytyy tällä hetkellä kolmen tason etiikkaa. Vielä on olemassa kristillinen etiikka. Sen peruspilarina on uskonpuhdistuksen taisteluissa karaistu totuus: Raamattu on kristillisen uskon ja elämän ylin ohje. Näin kristillinen etiikka perustuu Jumalan ilmoitukseen. Sen valossa on arvioitava myös ihmisen luontaista ja syntiinlankeemuksen turmelemaa moraalitajua.

Jumala on ilmoittanut tahtonsa pyhässä Raamatussa. Kun Jumalan sanaa opetetaan, me voimme kuulla hänen äänensä, uskoa sen, tulla Pyhän Hengen valaisemiksi ja saada evankeliumista myös avun väistämättä seuraavaan syyllisyyden ja vianalaisuuden ongelmaan.

Tämä Raamatun jumalallinen ilmoitus on erotettava lakiuskonnoista. Lakiuskonnollisuuden vikana on väärä ja optimistinen ihmiskuva, joka saa ihmiset luulemaan, että kun vain opetetaan oikeus ja totuus, niin sitä ilman muuta noudatetaan. Mutta Raamatun ilmoituksessa annetaan oikea kartta tästä ihmiselämän maastosta. Ihminen on luotu ja tarkoitettu Jumalan kuvaksi. Syntiinlankeemuksessa tämä Jumalan kuva on turmelunut perusteellisella ja auttamattomalla tavalla. Tie paratiisiin on sen vuoksi ihmiseltä luonnostaan tukkeutunut.

Lankeemuksen vuoksi nykyihminen on taipuvainen hylkäämään Jumalan sanan maksimaaliset elämää koskevat vaatimukset. Hän sanoo

niiden johtavan kaksinaismoraaliin ja teeskentelyyn. Näin sanoessaan hän ei kuitenkaan tunne sitä varsinaista aarretta, mikä on tullut maailmaan evankeliumissa. Uskon kautta syntinen luetaan vanhurskaaksi Jumalan edessä. Kasteen ja evankeliumin perusteella ihminen voi olla yhtä aikaa syntinen ja vanhurskas Jumalan edessä.

Apostoli Paavali opettaa Roomalaiskirjeessä, että koko ihmiskunta on joutunut kadotustuomion alaiseksi Aadamissa, siis ensimmäisen ihmisen lankeemuksen jälkeen. Samaten koko ihmiskunnalle on Kristuksessa hankittu pääsy synneistä. Näin Jumalan sana asettaa eteemme sellaisen eettisen maksimin, jonka nojalla kaikki ihmiset osoittautuvat syyllisiksi ja mahdottomiksi. Samalla Jumalan sana tuo eteemme Jumalan armon ylivertaisuuden. Kaikille syntisille on hankittu pääsy synneistä Kristuksen kalliilla verellä, siis hänen sovituskuolemansa ja ylösnousemisensa välityksellä.

Näin tätä elämää ei katsella kuin lakiuskonnoissa, joissa syntyy alati jonkinasteista silmänpalvelua. Sitä ei eletä myöskään epätoivossa ja välinpitämättömyydessä, vaan yhtä aikaa Jumalan sanan tuomion ja sen meille tuoman armon alla. Uusi testamentti vie meidät uskon silmin katselemaan Kristuksen työtä ristillä. Hänen veressään meillä on lunastus, pääsy synneistä.

Kulutuskontoa kansan tarpeisiin

Apostolit veivät Rooman valtakuntaan sanoman Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta kärsien vainoa ja vastustusta aina marttyyrikuolemaan saakka. Sovituksen ja iankaikkisen elämän sanoma sisälsi samalla totuuden ihmiselämästä. Se oli kirvelevää suolaa silloiselle pakanalliselle elämäntavalle. Samalla kuitenkin evankeliumin tuoma vapaus ja elämän uudistus tarttui ja tempasi mukaansa kansanjoukkoja.

Kirkon tehtävänä olisi Jumalan sanalla ja omalla perityllä järjestyksellään vastustaa kaikkea sellaista kehitystä, jossa synty turmelee ihmiselämää. Tämä vaivalloinen työskära kuitataan nykyään sellaisella ohitus-teologialla, jossa koko syntiinlankeemuksen jälkeinen historia, koko kristillisen kirkon vaivalloinen kilvoitus, taistelu evankeliumin totuuden puolesta sivuutetaan. Jumalan sanan opettaminen laistetaan käteväällä tempulla: luomistyön perusteella kaikki ihmiset selitetään Jumalan lapsiksi.

Epäuskon peitteeksi naamioitu luomisteologia on teologista *subutexia*;

siltä puuttuvat sekä raamatulliset että luterilaiset perusteet. Luomisen perusteella ihmiset ovat nyt Jumalan lapsia, heiltä odotetaan vain syventymistä yhteiskunnan ja median vaatimiin muodikkaisiin hyveisiin. Heille opetetaan sitten joitakin nykyaikaisia hyveitä, kehoitetaan tukemaan kampanjoita syrjäytyneiden, katulapsien ja aids-potilaiden auttamiseksi ja kunnallisen sosiaalisen sektorin aukkopaikkojen täyttämiseksi. Lähetystyöstä on tehty kehitysyhteistyön kirkollinen sektori.

Kristillinen kirkko on alusta pitäen opettanut, että kaikki ihmiset ovat Jumalan luomia, mutta syntiin langenneina matkalla kadotukseen. Siksi se on pitänyt välttämättömänä, että kaikki ihmiset saatetaan pyhän kasteen välityksellä Kristuksen yhteyteen ja pelastuksen osallisuuteen. Sen jälkeen heitä on opetettava Jumalan sanalla, että usko voisi syntyä ja kasvaa heidän sydämissään.

Luomisteologinen vinosuuntaus on kohtalokas. Se siirtää vastuun ihmisen teoista Luojalalle. Se ohittaa Raamatun meille ilmoittaman historiallisen syntiinlankeemuksen ja sen seuraukset ihmiskunnalle. Esimerkiksi homoseksuaalisuutta perustellaan synnynnäisellä taipumuksella. Augsburgin tunnustuksen mukaan kaikki ihmiset ovat täynnä pahaa himoa ja taipumusta hamasta äidin kohdusta saakka. Jos taipumus tekee teon oikeutetuksi, sillä voidaan puolustella melkein mitä tahansa tekoa pedofiiliasta ja moniavioisuudesta lähtien aina Pol Potin hirmutekoihin.

Oikea menettely näiden taipumusten toteuttamisen suhteen on, että ne tunnustetaan Jumalan edessä synneiksi, käytetään tarvittaessa rippiä, saadaan ne Kristuksen nimessä anteeksi ja pyydetään voimaa luopua niistä. Jumalan armo voi uudistaa ihmiselämän.

Nykykirkon suurimpia harhoja on käsitys, jonka mukaan ihmisen luonnollinen ajatus korvaisi Jumalan ilmoituksen. Nykyihminen, joka hylkää Kristuksen sovitustyön ja Jumalan armon, on taipuvainen tinkimään kristinuskon etiikasta. Hän edustaa mielestään kaikkein viisainta sukupolvea, mitä on elänyt maan päällä. Siksi ei ole niin paljon väliä sillä mitä on ennen opetettu. Me luomme itsellemme uudet elämän ohjeet ja säännöt. Ihmeellistä kyllä, tinkiminen johtaa teko-oppiin. Yhteiskunnallisesta tietoisuudesta johdellut uudet ihmissäännöt tulevat vallitseviksi. Kaikki heidän tekonsa on tehty mediaa varten. Ne ovat tunkeutuneet kirkkoon kristillisen etiikan sijaan. On edustettava pehmeitä arvoja, siis venyviä. On oltava nykyaikainen. Siihen kuuluu ennen muuta tasa-arvo, ihmisoikeuksien huomioon ottaminen. Kirkon läsnäoloa tarvitaan, mutta vaiti olevaa läsnäoloa ilman Jumalan sanan kuulemista ja julistamista. Antinomismi saastuttaa kristikuntaa. Jumalan sanasta irtautuminen merkitsee etiikan päästämistä kellumaan.

Joka neljäs suomalainen mies hipoo tilastojen mukaan alkoholin riskikäyttämistä, avioeroja tehdään suunnilleen yhtä monta vuodessa kuin avioliittoon vihitäänkin. Perheväkivalta on sukupolvemme todellinen ja laaja ongelma. Kansakunnan kelluvaa etiikkaa vastaan kirkolla on tarjota hymykampanjoita ja tempauksia, perään antaminen naamioidaan palveluksi ja läsnäoloksi. Tässä kirkkoon levinneessä kulutususkonnossa ihmiset kohdataan vain toimituksissa, vanhat synnit on päästetty pannasta, uusiin ei uskalleta puuttua, ollaan syrjäytyneiden puolella ja harrastetaan yhteistyötä kunnan kanssa ja kristinuskosta vieraantuneita poliitikkoja pidetään neuvonantajina.

Tällä kirkollisen etiikan toisella tasolla on käytännössä annettu perään kaikille vanhoille synneille. Irrallisille sukupuolisuhteille, joita valtio suosii jakamalla neljätoistavuotiaille kondomeja. Avioeroille, joita suositetaan vihkimällä kirkollisesti aina uuteen avioliittoon. Alkoholismille, jota tuetaan alati lievittämällä asenteita alkoholia kohtaan. Väkivallalle, josta on tullut ristiriitojen ratkaisemisen keino. Vain optiomiljonäärien tuomitsemisessa kuuluu entinen sointi – sekin muistuttaa liiaksi oppositiopoliitikkojen ääntelyä herättääkseen luottamusta.

Rajojen rikkomisen etiikka

Avaruuden valloituksen ja äänivallin murtamisen jälkeen ihmisen on saadakse nimeä suunnattava kunnianhimonsa uusiin tavoitteisiin. Eri-tyisellä innolla meidän sukupolvemme on yrittänyt käydä luomisen mysteerin kimppuun. Kun usko iankaikkiseen elämään on menetetty, ihmisen on kloonattava itsensä tullakseen ikuiseksi. Frankensteinin hirviön mahdollinen syntyminen ei sitä pelota. Biologia ja lääketiede on tehnyt suurenmoisia palveluksia ihmiskunnalle, mutta nyt ne askartele- vat yhä enemmän ihmisyyden ja eläimellisyyden rajamailla. Kulttuurin ihmiskuvan horjuessa häipyy myös ihmisen ja eläimen välinen ero.

On kokeiltava rajoja. Se ei koske vain Jumalan ihmiselämälle antaman normin, kymmenen käskyn, rikkomista. Nyt on murrettava myös luomis- sessa asetetut rajat. On murtauduttava irti siitä kehästä, johon Jumala on asettanut meidät elämään. On rikottava avioliiton pyhyys. On murretta- va miehen ja naisen välisen eron muuri. On ylitettävä häveliäisyyden ja hyvän omantunnon mukaisen elämän rajat. On särjettävä kauneuden ja onnellisuuden rajat. On hävitettävä ihmiseltä sielu. On tultava eläimeksi.

Varsinainen ongelma on siinä, että aikamme kulttuurissa on vaikea

löytää mitään rajaa, kun ihmisten tajuntaa pommitetaan jokapäiväisellä annoksella murhia, insestejä, väkisinmakaamisia ja petoksia ja vääryydellä aikaansaatuja voittoja. Kasvava sukupolvi antaakin palttua isiltä ja äideiltä opituille löyhille elämän malleille, avoliitoille, syrjähypuille ja viini-illoille. Entiset rajat on häivytetty, se etsii uusia rajoja rikottavaksi. Suruttomuuden uusi tuleminen tapahtuu niin, että alkoholin sijasta käytetään huumeita, irrallisten sukupuolisuhteiden sijasta lesbous tai homo-us on muodissa. Kovaksikeitetyissä underground-porukoissa korvarenkaiden, meikkauksen ja kaljuuden sijaan tulevat tatuoinnit, lävistykset ja amputoinnit. Evoluutiousko, ateismi ja materialismi ei tyydytä, on harjoitettava noituutta, wicca-pakanuutta ja saatananpalvontaa.

Oikean opin puute

Meneillään olevassa etiikan haaksirikossa nykykirkko suostuu hengelliseen harakiriin. Sen sijaan että se alkaisi Jumalan sanalla vastustaa valitsevaa kristinuskosta luopumista ja sitä seuraavaa elämäntapaa, se on alkanut suostua uskon olennaisen ytimen purkamiseen. On luovuttu siitä käsityksestä, että vain Jumalan sanan nojalla saamme oikeaa tietoa hänestä ja että Kristuksen työn nojalla saadaan varmuus pelastuksesta. Kristinuskko yritetään saattaa tuotekehittelyn alaiseksi.

Suuri osa ns. teologiasta näyttää olevan vain Raamatun, kirkon oppien, kristillisen uskon ja etiikan venyttämistä nykymaailman mittoihin. Itse Jumala-kuvaa yritetään muuttaa demokraattisen ja tasa-arvoisen ihmisen näköiseksi polyteistiseen suuntaan. Hyökkäily Jumalan kolmiyhteyttä vastaan näyttää käyvän yhä yleisemmäksi kirkossa. Ruotsinkielinen kirkkokäsikirja on jo taipunut Jehovan todistajien nimitykseen Pyhästä Hengestä.

Jos kysytään, mitä aikamme ihmiset vähiten kaipaavat mutta eniten tarvitsevat, niin vastaukseksi tulee: oikeaa oppia. Sehän tarkoittaa Jumalan sanan mukaista opetusta ihmiselämästä ja Kristuksen meille hankkiman pelastuksen vastaanottamista. Sitä hyljeksitään niin oikealla kuin vasemmalla, niin uusteologian kuin Jumalan sanan ohjeellisuudesta tinkivän hengellisyyden piirissä. Kuitenkin oikea oppi on se, mistä meidän ajassamme on suurin puute. Kuten ennen sanottiin: jos elämä ei ole oikea, se voidaan saada anteeksi, mutta jos oppi ei ole oikea, se vie sokaistunut. Langennut ihminen jatkaa maailmankaikkeuden hallitsemisesta koskevien neuvojen jakamista Jumalalle. Hän torjuu näin ilmoituksen ja ilmoittaa sen sijaan tahtonsa Jumalalle.

Jos ei tunnusteta Kristuksen jumaluutta ja sovitustyötä, ei tunnusteta myöskään ihmisen tahdon perusteellista turmelusta. Luotetaan ihmisen kykyyn tehdä hyvää eikä tunnusteta, että Kristus on ainoana toiminut kaikessa Isän tahdon mukaisesti. Hän on antanut oman viattoman elämänsä uhriksi meidän edestämme. Hän on lunastanut meidät pyhällä ja kalliilla verellään.

Jos Pyhän Hengen herruutta ja valtaa ei tunnusteta, ajaututaan ihmiskeskeisiin ratkaisuihin. Kaikki vapaan tahdon opit korvaavat sanan välityksellä tapahtuvan Pyhän Hengen toiminnan ihmisen ratkaisuilla. Luotetaan tunteisiin, kokemuksiin ja mystiikkaan evankeliumissa vaikuttavan Pyhän Hengen sijasta. Kirkossa voidaan elää vain Jumalan sanan mukaisesti. Jos poikkeamme siitä, olemme niitä heiniä ja olkia, jotka eivät tule kestämaan.

Tyhjä maailmankuva

Perimmäinen kysymys, jonka edessä ihmisinä olemme, kuuluu: Onko Jumalan sanaan perustuva kristinusko vai siitä irtautunut länsimainen kulttuuri oikea maailmanselitys? Nykyihmisen maailmankuvasta puuttuu Jumalan läsnäolo. Sen pohjana on käsitys, jonka mukaan maailman-kaikkeus on tyhjä, ilman ulkopuolista Luoja, ohjausta, suunnitelmaa tai tulevaa tilintekoa. Jumalan kaitselmus kielletään ja evoluutio on noussut elämän ainoaksi selityspeniteeksi. Pelkän luonnontieteellisen teorian sijasta siitä on tullut filosofinen maailmankatsomus. Siitä seuraa myös, ettei tunnusteta ihmisen ja luonnon välillä vallitsevaa eroa.

Nykyihmisen paremman tietämyksen mukaan ihmistä ei tunnusteta Jumalan kuvaksi. Hänellä ei ole omaatuntoa, syyllisyyttä eikä vastuuta. Ihmisarvo, josta niin paljon puhutaan, on kuollut. Ihmisellä ei ole periaatteellista eroa eläimeen, jota puhutellaankin lajikumppaniksi. Eläinaktivisti voi tappaa turkiksia käyttävän poliitikon, koska nykyisen maailmankuvan seurauksena ihmisen ja luonnon suhde on sekaisin. Orwellin näky on toteutunut: 'neljä jalkaa hyvä, kaksi jalkaa paha'.

Toiseksi nykyajan maailmankäsitykseen ei mahdu Jumalan ilmoitus. Kun Jumalan olemassaoloa ei tunnusteta, ei tunnusteta myöskään ilmoitettua Jumalan tahtoa. Puuttuu Jumalan laki, elämän laki. Eettiset arvot ovat tyhjiä. Raamatusta johdeltu rakkauden periaate on vain eettisen tyhjyyden peitteeksi vedetty verho.

Tärkeimmäksi eettiseksi periaatteeksi näyttää nyky-yhteiskunnassa

nousevan tasa-arvo. Mikä on tasa-arvon filosofinen perusta? Tasa-arvoa on pidettävä sinänsä myönteisenä, silloin kun haetaan oikeudenmukaisuutta yhteiskunnallisessa päätöksenteossa, siis vaaleissa. Samaten haettaessa oikeuden mukaisuutta työelämässä, palkka-asioissa ja työajoissa. Se on myös hyvä periaate etsittäessä sovintoa perhe-elämässä ja ihmis-suhteissa.

Tasa-arvon heikkous on kuitenkin siinä, että se liittyy tyhjään maailmankuvaan. Sen lähtökohta on uskonnoton, miehen ja naisen erilaisuuden kieltävä. Se ei anna kummallekaan sitä arvoa, mikä heille Raamatun mukaan kuuluu. Se perustuu ateistiseen maailmankäsitykseen ja kapinoi sen vuoksi Jumalan luomistöitä vastaan. Venäjän ortodoksisen kirkon piispainkokous totesi elokuussa 2000, että tasa-arvofilosofia ei tee oikeutta naiselle vaimona ja äitinä. Se ei myöskään kykene havaitsemaan sitä Raamatun ilmoittamaa totuutta, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, mieheksi ja naiseksi. Tasa-arvo karsii kummaltakin heidän erityisen arvonsa Jumalan kuvana.

Tyhjän maailmankuvan vuoksi on käynyt niin, että tasa-arvosta on tullut elämän ylin normi, samalla kun kirkossa lisääntynyt niiden teologiien määrä, joiden mielestä Raamattu ei enää ole uskon ja elämän ylin ohje. Kirkkomme on joissakin viimeaikaisissa linjauksissaan sitoutunut enemmän tähän yhteiskunnalliseen maailmankuvaan kuin Raamatun sille ilmoittamaan totuuteen miehen ja naisen asemasta.

Tasa-arvo elämän ainoana eettisenä perustana vie väistämättä siihen, että Jumalan luomisessa tekemä ero miehen ja naisen välillä häviää. Miehen ja naisen välisen eron katoaminen heijastuu monella tavoin nykykulttuuriin. Kun Jumalan luomistyö toteutuu miehen ja naisen välisessä suhteessa rakkautena, niin tasa-arvo johtaa lopulta keskinäiseen vihaan. Kapinointi Jumalan luomistöitä vastaan aikaansaa luonnottomia pyrkimyksiä vaihtaa sukupuolta, yrittää päästä eroon niistä tehtävistä, jotka kummallekin luonnon mukaan kuuluvat. Naisen on pitänyt päästäkseen miesten asemaan muuttua myös miehen näköiseksi ja päinvaltoin. Tasa-arvo saavutetaan naiseudesta ja miehekkyydestä luopumisen hinnalla.

Nykymaailman puutteellisessa ihmiskuvassa on vielä kolmas suuri vajavaisuus. Siitä puuttuu taju iankaikkisuudesta. Ei ole lopullista tilin-tekoa, ei sitä suunnatonta vakavuutta, joka Raamatun ilmoitukseen mukaan sisältyy jokaiseen tekemiseemme ja josta omatuntomme meitä jatkuvasti muistuttaa: että elämää eletään Jumalan kasvojen edessä, että jokaisella teollamme on seurauksensa, ei vain omaan elämämme ja lähimmäisten elämään vaan myös Jumalaan ja aina iankaikkisuuteen saak-

ka. Silloin kun tämä Jumalan sanan ilmoittama tulevaisuus hylätään, silloin katoaa ihmiselämästä sekä toivo että tuomio, sekä Jumalan armon tunteminen että Jumalan pelko.

Kirkon historia on ollut aivan viime aikoihin saakka täynnä ihmisiä, joiden elämää, puheita ja ajatuksia on leimannut tämä iankaikkisuuden läsnäolo. Se on vähitellen opittu Jumalan sanan tutkimisen, rukouksen ja kristillisen kilvoituksen myötä. Kristuksen tunteminen ja Jumalan armon jatkuva vastaanottaminen on saattanut muuttaa tämän kilvoituksen syväksi kiittolaisuudeksi, armahtavuudeksi ja rakkaudeksi myös lähimmäisiä kohtaan.

Aikamme ihmisten mielissä tämän iankaikkisuuden läsnäolon on korvannut tiedotusvälineiden läsnäolo. Elämän tavoitteeksi muodostuu, että puhutaan ja pukeudutaan kuin jotkut kultti-idolit. Nykyaikaisuus, muodikkuus, fraasikkuus - televisiosta opittujen mallien toistaminen – siinä on nykyihmisen ainoa kilpailulaji. Iankaikkisuuden tajun puuttuminen aikaansaa myös pyrkimyksen hävittää eron ihmisen ruumiin ja sielun välillä. Rationalistisen tieteen naivin selityksen mukaan sielunelämä on vain molekyylien liikettä. Se haihtuu ihmisen ruumiin kuollessa. Kun venäläinen kirjailija Aleksander Solzhenitsyn 1970-luvulla karkotettiin Neuvostoliitosta, hän antoi lausunnon, jonka mukaan neuvostoyhteiskunnassa ei annettu mitään arvoa ihmisen sielulle. Vain ihmisruumis ja sen tarpeet olivat arvossa.

Suuntaus tulee näkyviin siinä, miten kuolemaa lähestytään. Jos aikamme ihmisiltä kysytään, mitä olisi tehtävä kuoleman lähestyessä, niin ainoa sisältö, mikä vastaukseksi annetaan, on kivun lievitys. Eläinlääkärin filosofia on ainoa, mihin ateistinen kulttuuri pystyy kuoleman tullessa. Levitessään se johtaa eutanasian hyväksymiseen.

Sen vuoksi kirkkokin on monta kertaa menettänyt rohkeutensa puhutella kuolemaa lähestyviä ihmisiä Jumalan sanalla. On jäänyt tekemättä nuo elämän kaikkein tärkeimmät kysymykset: Onko sinulla usko Kristukseen? Onko sinulla syntien anteeksiantamus meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä? Onko sinulla iankaikkisen elämän toivo?

Yhteiskunnan hegemonia kirkossa

Kirkkomme palvelijoista suuri osa on "mykkiä koiria", jotka laiminlyöden virkansa myöntävät yhteiskunnallisen ja demokraattisen kehityksen lakeijoiksi. Oikeasta opista kirkkoa kangetaan sivuun siksi, että se säi-

lyttäisi asemansa yhteiskunnallisesti merkittävänä laitoksena. Piispojen integraatio maakunnalliseen johtoportaan on tärkeämpi kuin Jumalan sana ja puhdas evankeliumin saarna.

Hengellisen rälssin säilyminen valtion ylläpitämänä on asetettu perimmäiseksi tavoitteeksi. Siksi hengellisiä aarteita myydään siinä toivossa, että yhteiskunnalla jatkuvasti riittää maallisia vastineita. Teologisten tiedekuntien säilymiseksi osana arvostettua tiedeyhteisöä kaikki Jumalan sanan aarteet ovat kaupan, Raamatun inspiraatio, kolminaisuusoppi. Muhamettilaisuuden kanssa tehdään linnarauhaa ja lähetystyöstä luovutaan oman aseman ja ambitioiden vuoksi.

Historiasta tunnetaan kaksi mallia, joissa kirkon suhde valtioon on määritelty väärin. Tunnetaan keskiaikaisen kirkon valtapyrkimykset, jolloin paavit heiluttelivat Euroopan valtaistuimia ja jakelivat kruunuja mielensä mukaan, niin että sanottiin: 'Paavin jalkoja on kaikkien maanpiirin ruhtinaiden autuutensa menettämisen uhalla suudeltava.'

Tunnetaan myös sellainen luterilainen valtion kuuliaisuuden malli, jossa kirkko itse asiassa suostuu maallisen valtiovallan marionetiksi. Saksassa toteutettiin 30-luvulla kirkon yhdenmukaistaminen valtion kanssa. Kirkko sai epäilyttäviä lisänimiä. Siitä tehtiin 'valtakunnankirkko' ja sille valittiin 'valtakunnanpiispa'. Kirkko suostui näin kolmannen valtakunnan kristinuskolle vihamielisen ideologian komentoon.

Kirkolla on oma valtiosta riippumaton tehtävänsä, jota sen tulee hoitaa Jumalan sanan mukaisesti. Se ei ole valtion uskonnollinen haaraosasto. Jos eduskunnassa säädetään jokin laki, joka on ristiriidassa Jumalan sanan kanssa, siitä ei synny jumalallista ohjetta, jonka mukaan kirkon pitäisi muuttaa oma opetuksensa ja toimintansa. Silloin kun puuttuu rohkeutta opettaa ja toimia Jumalan sanan mukaisesti, silloin kirkossa on jotakin vikaa. Jos taas puuttuu vapautta toimia näin, silloin valtiossa on jotakin vikaa.

Olemme joutuneet näkemään naapurimaassamme lähes vuosisadan mittaisen tuhon kristillisen elämän ja opin alalla. Sitähän merkitsi Venäjän bolshevikkivallankumous seurauksineen, joita olivat kirkon toiminnan rajoittaminen ja estäminen, kristillisen kasvattamisen estäminen ja kokonaan uuden ihmiskuvan muovaaminen ateistisin perustein. Kristillisen tiedon häivyttäminen ja neuvostoihmisen luominen merkitsi sellaista kulttuurin muutosta, joka jatkuu pitkään kommunismin kaatumisen jälkeen.

Kaikissa näissä entisissä sosialistimaissa on kommunismista vapautumisen jälkeen käynyt niin, että kirkko on jäänyt yhteiskuntaan nähden

vähemmistöasemaan, sen uudelleenpystyttäminen on kituliasta ja paljolti ulkomaiseen apuun perustuvaa. Sen sijaan sosialismin pakkopaidan hellitettyä tietyt länsimaiseen "vapauteen" perustuvat paheet ovat räjähdysmäisesti sinkoutuneet yhteiskuntaan: mafia, prostituutio ja korruptio. Rautaesiripun sijaan on Eurooppaan muodostunut uusi kulttuuriraja entisten kommunistimaiden ja Euroopan unionin maiden välille. Tuo seitsemänkymmenen vuoden mittainen ateistinen kasvatuksen vaihe näyttää jättäneen niiden maiden hengelliseen, henkiseen ja taloudelliseen elämään pysyvän vaurion, joka ei niin vain ole korjattavissa.

Euroopan kirkot ovat puolestaan siinä määrin yhteiskunnallisen teologian ja kriittisen eksegetiikan hapattamia, että niistä puuttuu kaikki voima ohjata kulttuuria oikeille urille. Kirkkoja lahottaa sisältäpäin lähes kaikkien vanhojen harhaoppien marssi kirkkoon, areiolaisuuden, antinomismin, sekularismin. Nähtävästi jää, kumman tuoma hengellinen tuho on totaalisempi, viime vuosisadan ateistisen marxismin ja vai tämän vuosituhannen eurooppalaisen nihilismin, jota kirkko ihannoii ja seuraa varsinkin eettisessä opetuksessaan.

On surkeaa, että kriittiseksi itseään kutsuva raamatunselitysoppi seuraa tätä kulttuurin jumalanpimennystä orjamaaisessa kuuliaisuudessa. Sen johdonmukainen metodi raamatuntulkinnassa on sellainen, että Raamatusta otetaan pois se mitä siellä on ja sinne lisätään sellaista, mitä siellä ei ole. Se lukee näin jälkikäteen Raamatun teksteihin nykyajan filosofian. Muistuttaen 30-luvun "saksalaisia kristittyjä", jotka sivuuttivat Vanhan testamentin kepeästi "karjakauppiaiden ja aasinajajien uskonto" ja halusivat muuttaa Uuden testamentin vastaamaan kansallissosialismin vaatimuksia, se tehtailee kokonaan uuden menneisyyden, jonka mukaan nykyajan ihmisten pitäisi suuntautua.

Jeesuksen vertauksessa ihmissydäntä verrataan siivottuun, puhdistettuun ja lakaistuun kotiin, josta pahat henget on ajettu ulos. Tällöinen on Jumalan sanan vaikutus on ollut kansamme keskuudessa ja koko maailmassa. On päästy itsessään syntisinä ihmisinä pyhän kasteen välityksellä Jumalan kansan jäseniksi, on saatu oikea opetus Jumalan tahdosta Vähän katekismuksen perusteella ja kuultu evankeliumin sana, joka on tuonut synninpäästön ja iankaikkisen elämän toivon.

Mutta sitten Jeesus kertoo, että Paha henki etsii paluuta tuohon puhdistettuun huoneeseen. Se ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, jotka ovat pahempia kuin ensimmäiset. Kristinuskon hylkäämistä seuraava kulttuuri on aina pahempi kuin sitä edeltänyt. Ihmiskunta on saanut tästä muistutuksia lähes jokaisena vuosisatana. Hitlerin kaasukammiot ja Neuvostoliiton vankileirit olivat tuloksena, kun rakennettiin uutta yh-

teiskuntaa ilman Jumalan sanaa. Meidän maailmassamme on myös tarpeeksi esimakua siitä, mitä seuraa kun länsimainen irrallinen vapaus saa ohjata ihmiselämää ilman Jumalan tuntemista ja hänen sanansa kuulemista.

2000-luvun lapsi-ihminen

2000-luvun saavutukseksi uhkaa nousta ihminen, joka on suuressa määrin irtautunut todellisuudesta. Tämä saavutus perustuu siihen, että hän on päässyt eroon kristinuskosta, joka Jumalan sanan opettamisen avulla irrotti hänet maagisesta myyttien maailmasta ja asetti hänet siihen todellisuuteen, mihin hänet oli luotu.

Todellisuudesta irtautuminen on sikäli helppoa, että teknisen kehityksen vuoksi voi vaivatta vetäytyä virtuaalimaailmaan ja tehdä sieltä hetkittäin harhaisia syökyksiä maan päälle. Roolileikkien ja tietokonepelien tarjotessa yhä uusia 'elämiä' aletaan irtautua käsityksestä, että elämä on ainutkertainen. Olemassaolon sietämätöntä kepeyttä lisää sitten vielä luulo automaattisesta pääsystä taivaaseen ja itämainen käsitys jälleensyntymisestä. Ihmisten elämässä toteutuu suuri paradoksi: heille ovat todet satuja ja sadut tosia. Heitä kiehtoo ja tempoo mukaansa myyttien maailma, shamaanien loitsut ja joogien mantrat, noitarumpuja rakennellaan ja taikoja tehdään.

Myös kirkollisessa elämässä on vastineensa tälle suuntaukselle. Vaikka eksegeetit tekevätkin Raamatusta taruja, niin aito kristinuskoo tulee vastaamme menneiden aikojen kirkkomusiikin välityksellä, jota konserttisaleiksi muutetuissa kirkoissa esitetään. Myös papit esittävät oikeaa kristinuskoo kuvaelmina. He pukevat seurakuntalaiset joskus 1700-luvun kirkkovaatteisiin ja ajattavat heidät hevosilla ja rattaila kirkkoon. Siellä lauletaan vuoden 1701 virsikirjasta ja saarnastuolista luetaan saarna jostakin 1700-luvun postillasta. Toteutuu ihme: perinnejumalanpalveluksessa luullaan näyteltävän, mutta ollaankin todellisuudessa. Käykö niin, että tavallisessa jumalanpalveluksessa luullaan oltavan tosissaan, mutta esiinnyttäinkin parodiassa?

Nykyihmisten suhtautumisessa kirkkoon on jotain perin kummallista. Kun ei evankeliumi heille ole kirkon kallein ja ainoa aarre kuten Lutherille, niin siitä seuraa ihmeellisiä lausumia ja käsityksiä. Tuo kaikkein pyhin evankeliumi Jumalan armosta on jäänyt käsittämättä ja vastaanottamatta – siitä ei eletä eikä sitä tunnusteta.

Niinpä aikamme ihminen arvostaa kirkon elämässä sitä, mikä Jumalan sanan kannalta on epäolennaista ja joutavaa. Pari kertaa elämässä hän putkahtaa sisälle kirkkoon vaativana ja käskevänä. Sen on soitettava sitä musiikkia jota hän haluaa, vihittävä ties kuinka moneen avioliittoon täysin juhlallisuuksin. Hautapaikoista pidetään kiinni, mutta taivaalliset asuin-sijat eivät kiinnosta. Häätiketistä, morsiusneidoista, kaasoista ja mal-joista huolehditaan, mutta morsiamen puhtaudesta ja avioliiton pysy-vyydestä ei välitetä. Raamattua ja katekismusta ei tutkita, mutta ne käännetään suurella hälinällä Rauman murteelle ja slangiksi. Olennai-nen ja tärkeä kristillisessä uskossa on aikamme ihmisen mielestä tarpee-tonta.

Miten rakentaa uudelleen isien perintö

Mitä kolminaisuusopista luopuvilla länsimailla on edessään? Miten voisimme löytää tien eteenpäin tällä vuosituhannella, jolloin kristinus-kon häviäminen maastamme näyttää etenevän kiihtyvällä vauhdilla? Olemme onnistuneet luomaan maailman, josta ihmisarvo, elämän tar-koitus ja Jumalan pelko on hävinnyt ja jossa synnin seuraukset uhkaavat paisua niin suuriksi, että yhä harvemmillä on rohkeus elää ja luottaa tulevaisuuteen. Milloin tämän sukupolven ahdistus kasvaa niin suureksi, että se johtaa lopulta hengelliseen heräämiseen?

Kirkossa on tosin ennenkin ollut aikoja, jolloin evankeliumi on lähes kokonaan kadonnut eikä ole ollut selvää käsitystä siitä pelastuksesta, minkä Uusi testamentti meille lupaa. Valistusaikana kirkko taipui suu-reksi osaksi tämänpuoliseen uskonnollisuuteen. Se ei tarkoittanut vain luopumista iankaikkisen elämän toivosta, vaan myös kirkon opetuksen sisällön määrittämistä Raamatun sanoman sijasta yhteiskunnan tarpei-den mukaan. Jumalalle annettiin kyllä periaatteessa lupa olemassaoloon, kunhan kirkossa vain saatiin elellä hyödyn aikakauden katsomusten, maanviljelyksen tarpeiden ja järkiperaisten hyveiden mukaan. Iankaik-kisuus sentään jätettiin Jumalan haltuun. Valistuksen hengellinen kui-vuus tyrehtyi aikanaan suurten herätysliikkeiden syntyyn.

Kirkossa voidaan elää vain Jumalan sanan mukaan, sitä kuullen, sii-hen uskoen ja sitä opettaen. Kun kirkkoon tuodaan sellaista, mikä poik-keaa sanasta, niin seurauksena on vain toiminnan tyrehtyminen.

Jumalan kansan osana on sanassa ja rukouksessa pysyen odottaa, että Jumala itse uudistaa kirkkonsa, työntää syrjään ne puitteet, jotka eivät

ole sanan mukaisia eivätkä anna kunniaa Jumalan työlle eikä Kristuksen evankeliumille.

Luopuminen kristillisestä Jumala-kuvasta, kristillisestä etiikasta, apostolisesta virasta ja Raamatun ohjeellisuudesta näissä asioissa on Kristuksen kirkon jatkumisen suurin uhka. Vain Kristuksen kirkon yhteydessä voimme elää, siellä missä evankeliumi puhtaasti saarnataan ja missä armonvälineet oikein toimitetaan. Mikään historiallinen tilanne ja sen pohjalta tehty inhimillinen laskelma ei voi luoda tai säilyttää Kristuksen kirkkoa.

Kukaan kristitty ei voi erota Kristuksen kirkosta hengellisesti kuolematta. Haastavin kysymyksemme onkin, millaisen kirkon me jätämme tuleville sukupolville. Kunkin sukupolven on kannettava osakseen evankeliumin vuoksi tulevaa ristiä. Jumalan sana olisi taas opetettava kaikella rohkeudella. Uskollisuus Kristukselle ja hänen valitsemilleen apostoleille on ratkaiseva asia. Se merkitsee myös uskollisuutta kirkon oikeille opettajille ja armonvälineille, joiden välityksellä kirkko on tullut meidän luoksemme.

Alennustilassakin oleva kirkkokunta, kuten meidän kirkkomme, voi lähteä parannuksen tielle, uudistua ja näin palata oikeaksi kirkoksi. On kuitenkin syytä muistaa Lutherin sanat: 'Kirkko ei ole aina se, jolla on kirkon nimi'. Valta-asemasta tai kulttuurin keskuksesta syrjässäkin elävä kirkko voi toteuttaa kirkon oikean tehtävän ja siten tulla todella suureksi kirkoksi sanan raamatullis-teologisessa merkityksessä. Me emme hallitse Kristuksen kirkkoa, vaan Kristus hallitsee meitä kirkossaan. Siksi on tärkeätä, että emme toimi inhimillisistä laskelmista käsin ja ainoastaan seuraamme Kristusta ja hänen sanaansa.

“Kemijärven kirkkoherra ja kirkolliskokousedustaja Lasse Marjokorpi on vuosikymmenten aikana rikastuttanut kirkollista keskustelua kärkevillä pamfleteillaan ja puheenvuoroillaan. Marjokorven terä ei ole tylsynyt. Hän kuvaa terävästi Raamatun arvovallasta luopunutta aikaamme. Kuva on lohduton mutta tosi syrjäisintä maaseudun kolkkaa myöten. Millään ei ole enää mitään väliä. Siksi kirkon tulisi yhä uudelleen suostua kulkemaan ristin tietä. Tässä on sitä suolaa, jota aikamme kaipaa.” **Kirkkoherra Timo Hämäläinen**

Artikkelin kirjoittaja on Kemijärven **kirkkoherra Lasse Marjokorpi**. Hän on tullut tunnetuksi kantaaottavana keskustelijana, kirjailijana ja luterilaisien uskon opettajana.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö
Aamutähti
Nro 21.

ISBN 952-5409-12-0